NR 4422

Lluitar contra el terror franquista és un deure de tots els patriotes

FRANCO i la seva Falange de pistolers han pretès sempre voler deturar l'aliau patriòtic dels pobles hispànics per mitjà de la repressió més brutal i sanguinària. Es així com, des del primer dia, el règim franquista, fill del hitlerisme i del feixisme mussolinia, s'ha caracteritzat per la seva crueltat i sadisme implacable.

Quan a l'interior del país la lluita patriòtica ha posat en situació difícil el poder franquista i quan a l'exterior l'acció de les masses populars i democràtiques s'ha accentuat on manifestar llur repulsa a Franco i a la Falange, aquesta no han trobat altre recours que respondre amb la tortura i execució de patriotes antifranquistes.

Avui, altre cop, la repressió més salvatge s'ha desfermat d'una punta a l'altra del país. Els millors fills dels pobles hispànics, de la nostra classe obrera, són detinguts, martiritzats, assassinats. Es munten provocacions per tal de poder anihilar més combatents de l'antifranquisme. Es vol paralitzar la lluita per mitjà del terror més bestial.

FA poc, en un manifest, els Partits Comunista d'Espanya, Socialista Obrer Espanyol, la Unió General de Treballadors i el nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya han alxat clar llur veu de protesta i han denunciat a l'opinió mundial el terror falangista, tots els crims comesos i que encara està disposat a cometre el règim hitlerià de Franco.

A Astúries les presons estan plenes de valents lluitadors. A les cel·les de castig són terriblement torturats, apallissats, malmesos pels bandits de la Falange.

A Jaen creix la protesta popular contra les execucions de patriotes. La mort, a garrotades, de Pablo Bat, ha alxecat un clam d'indignació per tot arreu.

Els pagesos de la provincia de Toledo són perseguits, brutalitzats, pel sol fet d'haver restat fidels a llurs opinions republicanes i democràtiques, per haver mantingut llur fe en la gloriosa i combativa Unió General de Treballadors.

Tot-això després de l'assassinat cobard de l'heroi nacional Ramon Via, de Bayon, de Tabernero i de tants altres lluitadors de totes les tendències obreres i republicanes.

Els xacals de la Falange, però, no en tenen prou. Avids de sang, cerquen nous cossos de patriotes incorruptibles per a poder destroçar, apallissar, martiritzar, anihilar. Es per això que hem vist darrerament muntar una nova i sagnant provocació amb la utilització de la tècnica pròpia a llurs amos de la Gestapo hitleriana.

TOTS els diaris falangistes han publicat, fa una dies, la nota facilitada per la Direcció General de Seguretat en la qual es dòna compte d'haver-se descobert i destruït « una organització comunista ».

En realitat no es traeta, ni més ni menys, que d'un procediment ja utilitzat en altres ocasions. Acusar dels pitjors crims els patriotes honrats, presentar-los com a vulgars atracadors per tal de poder justificar llur assassinat.

La nota de la Direcció General n'és una prova més. Està plena de contradiccions. Hom hi constata tot seguit les ganes de voler encobrir l'execució covarda dels guerrillers Jesús Bayon i Manuel Tabernero.

(passa à la pàg. 3)

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - **Nº 71. Preu 5 fr.** - *18 d'Octubre del 1946* - Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. PARIS XIX

" Nosotros preferimos dejar andar por la calle, como a españoles que ya están en paz con España, a Cipriano Mera y a Joaquín Maurín ".

Copiat d'un article del diari falangista « Arriba », de Madrid del dia 30 de setembre del 1946.

El document del senyor Irla al President de la República

LA FORÇA QUE HAURIA POGUT DONAR-LI LA UNIO

de tots els partits i organitzacions de Catalunya

per JOSEP MOIX

Secretari General de la U.G.T. de Catalunya

La comunicació personal adreçada pel President de la Generalitat de Catalunya, senyor Josep Irla, al President de la República Espanyola per tal d'expressar-li el desig de veure reforçades per l'adhesió de totes les institucions i la causa republicana de cara a la proxima reunió de l'Assemblea de les Nacions Unides és, al nostre judici, un document de valor polític i patriòtic.

El document encara que fet amb caràcter personal és evident que adquireix una especial significació en virtut de l'exercici del càrrec de President del Govern de la Generalitat.

Per ésser la nostra voluntat plenament concordant amb la síntesi expressada pel senyor Irla que la gran majoria del poble, fidel als principis de democràcia i llibertat, desitja i espera el retorn de la República, ens és plaent manifestar la nostra adhesió en representació de la Unió General de Treballadors de Catalunya.

La nostra adhesió no és pas producte d'una actitud política imprevisòlda, sinó una conseqüència d'una posició des de fa molt temps adoptada.

Conjuntament amb el P.S.U. de C. i la Unió de Rabassaires, el febrer de l'any 1945 i en carta oficial subscrita pel Secretariat de la U.G.T. el mes de gener d'enguany, ja manifestàrem la nostra adhesió i satisfacció a la declaració que fèn pública per a *preconitzar la unitat de tots els patriotes antifranquistes catalans en la lluita contra l'opressió franquista i la decisió de defensar el dret dels pobles hispànics a restaurar el règim republicà.*

Quan les maniobres de la reacció propugnen dònar una sortida de compromís al règim terrorista feixista de Franco i Falange, quan determinats elements del camp republicà estan implicats en *solucions dignes* que són de capitulació davant l'enemic del nostre poble, el document del senyor Irla, ultra ésser adient i patriòtic, és una aportació positiva a la causa republicana. Si el document adreçat al President de la República hagués tingut el suport dels partits i organitzacions sindicals de Catalunya unides entorn del President del Govern de la Generalitat és evident que hauria tingut una autoritat política de volum extraordinari.

Si el senyor Irla hagués pogut presentar al President de la República, junt amb la carta, no sols un resum de l'opinió viva del poble català i la constatació d'antagonismes entre els republicans, sinó un exemple d'unitat assolida entre les forces polítiques i sindicals catalanes, no és pas eventuritat dir que les repercussions polítiques que hauria tingut serien ben diferents de les que ha tingut ara.

Compartim el just desig de tots els veritables republicans hispànics de voler veure envigorides les representacions de les institucions republicanes i com a catalans antifranquistes, volem també que les representacions polítiques del nostre Govern autònom estiguin investides de la màxima autoritat.

Per això hem propugnat i seguim propugnant que, per a fer front a les exigències de la lluita contra el franquisme i les maniobres capituladores cal la formació d'un Govern amb representacions de tot els partits i organitzacions que a Catalunya lluitaren en defensa de la República i de les llibertats catalanes. Hem considerat i seguim considerant que únicament un Govern amb aquesta composició política, amb aquest representatiu i de veritable unió nacional, podrà aconseguir el prestigi i autoritat per a dirigir tots els catalans de dins i de fora de Catalunya. Un Govern que limiti contra els elements que avui actuen de provocadors en el camp republicà com en el camp obrer i que demà serien, indubtablement, elements fomentadors del caos i de la confusió en el período de restauració republicana i de reconstrucció.

Representants d'un sector importantissim de la classe obrera, la classe social fonamental del nostre poble, en reiterar el nostre criteri sobre un problema polític tan fonamental no significa pas que volguem regatejar l'ajut que ja hem manifestat al principi.

Conscients de la nostra responsabilitat i la trascendència històrica de la nostra causa hem volgut expressar la nostra opinió en aquesta hora tan greu i assenyalar aquelles solucions que al nostre entendre encara poden esser útils i eficients a la causa republicana i als interessos vitals de la classe obrera, dels pagesos i del nostre poble.

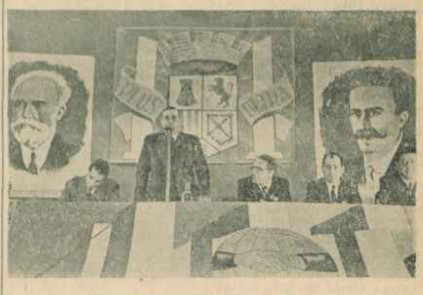

Presidencia de l'acte de la U.G.T. celebrat à Tolosa. D'esquerra a dreta: **Cabo Giorla, Uribe, R. Vidiella, González Pena i Rodríguez Vega**

Campanya de Mitings organitzada per la U. G. T.

Dia 20 d'Octubre

SAINT-ÉTIENNE - *Oradors :*
Cabo Giorla, Josep Moix i Gonzàlez Pena

MARSEILLE i BORDEAUX - *Oradors :*
Representants de la Junta Central, P.S.O.E. i P.C.
Amaro del Rosal i Rodriguez Vega

Dia 27 d'Octubre

PARIS - *Oradors :*
Cabo Giorla, Josep Moix, Lamoneda, Mije
i Rodriguez Vega - Presidirà: **Ramon Gonzàlez Pena**

LA F.S.M. FACTOR IMPORTANT

de la MOBILITZACIO ANTIFRANQUISTA

La nostra causa republicana i democràtica compta amb molts enemics és veritat. No es pot negar, però, que al costat dels pobles d'Espanya que lluiten contra el franquisme i per la República, hi ha les masses democràtiques i progressives de tots els pobles del món. La diferència, creiem nosaltres, és molt considerable i a favor nostre.

Malgrat tot, no sempre saben valorar-se les amistats que tenim en el pla internacional. Els uns ho fan d'una manera inconscient entestats a creure que estem sols, altres ho fan d'una manera conscient entestats en llur antisovietisme rabiós, importats per raons d'especulació política les més reaccionàries.

El cert es que en determinada premsa socialista i anarquista el menysprenen i els ataca grollers contra la Federació Sindical Mundial i contra la Unió Soviètica continuen d'una manera vergonyosa.

Si no existissin aquelles raons que hem esmentat més amunt se'ns faria incomprensible la campanya desenfrenada que es mena contra tot allò que de més potent i de més conseqüència tenim, en el pla internacional, a favor de la nostra causa.

Volem insistir un altre cop en dir que la Unió Soviètica, tots els seus dirigents, són els amics més fidels dels pobles d'Espanya. No és d'avui que ens han palesat llur estima. Ho han fet sempre. Ho han fet quan els amics de tots aquells que avui ataquen la Unió Soviètica i obtiden d'atacar Franco o bé parlen de contactes entre soviètics i agents franquistes *que no existeixen*, assassina ven la nostra República i la lliuren a mans de Franco i de la Falange. I continuen essent-ho, avui en el mateix moment que els amics d'aquells que no diuen res sobre l'ajut britànic i nord-americà a Franco, volen lliurar els nostres pobles en mans d'altres Franco i escamoteja-r-li, així, tota possibilitat de República i de democràcia.

S'ataca, també, la F.S.M.

Des d'un principi, la Federació Sindical Mundial ha estat un estorb per a certs líders obrers reaccionaris que els nous corrents democràtics ha ultrapassat. Aquests han manifestat sempre no tenir-hi cap confiança, mentre continuen arrapats a organismes internacionals la força dels quals i activitat és molt lluny de la força i activitat de la Federació Sindical Mundial.

En « *El Socialista* » del grup Llopis-Tomàs, s'ha volgut presentar la F.S.M. com un organisme inoperant, mentre s'ha presentat la Conferència Socialista Internacional celebrada a París com un factor decisiu per a l'endercocament del franquisme.

No es pot atacar la Federació Sindical Mundial i molt menys dir que no ha fet res a favor de la República, car això no és cert. Ho proven alguns dels resultats que seguixen :

En tres mesos ha mobilitzat milions milions de treballadors, de demòcrates, d'amics de la nostra causa en vint i dos països.

S'han celebrat manifestacions antifranquistes, totes elles organitzades després de la crida feta per la F.S.M., a Alemanya, Anglaterra, Bèlgica, França, Bulgària, Cuba, Estats Units, Hongria, Txecoslovàquia, Iran, Polònia, Noruega, Iugoslàvia, etc.

Responent a la crida dels Syndicats afiliats a la F.S.M. de boicot a les mercaderies franquistes o destinades a l'Espanya franquista, els portuaris de Melbourne, de Dos Santos i Rio de Janeiro, de Wellington, de Venezuela, etc., etc., s'han negat a carregar vaixells destinats o venint de l'Espanya de Franco.

Per tot arreu s'han celebrat mitings, actes, manifestacions, en les quals s'ha demanat el trencament de relacions amb el Govern franquista el reconeixement del Govern legítim de la República presidit pel senyor Giral.

Gràcies a l'acció incessant de la Federació Sindical Mundial, de les Centrals sindicals nacionals a cada país, els pobles s'han mobilitzat, s'ha estès el moviment de solidaritat, milions i milions de treballadors i de demòcrates s'han identificat amb la nostra causa. El món democràtic ha vibrat i vibra, com en el curs de la Darrera guerra, en un poderós moviment de solidaritat.

Gràcies a l'acció de la F.S.M., a la pressió dels treballadors en cada país hi ha hagut Governs que han trencat les relacions amb Franco i han reconegut el de la República, ensems que han creat el clima necessari per a altres reconeixements.

Fou gràcies a l'acció de la poderosa C.G.T. francesa, afiliada a la F.S.M., que França decidí tancar la frontera dels Pirineus.

Tots aquests fets positius són importants i compten, de la mateixa manera que compten aquells altres fets negatius d'ajut a Franco i al seu règim i dels quals són propulsors conseqüents Attlee, Bevin, Byrnes i altres Cadogan.

Que la F.S.M. no ha fet tot el que nosaltres hauríem volgut ? D'acord !

Nosaltres, per a anar mes enllà, podem afirmar que, si en tots els països la unitat de les forces obreres, de comunistes i de socialistes, fos una realitat, és molt possible que l'acció de la Federació Sindical Mundial hauria estat molt més positiva i que tal vegada el Govern socialista d'Attlee-Bevin hauria renunciat, en una gran mesura, a la seva política profranquista.

Per altra part volem preguntar : es que nosaltres hem fet tot allò que podiem i podem fer per a ajudar l'activitat de la F.S.M. ?

Considerem que no !

L'aportació més important ha estat la lluita del nostre poble. Han estat les vagues polítiques i reivindicatives que els treballadors de Manresa, Mataró, del Ferrol, d'Euzkadi, etc., han realitzat victoriosament contra la dictadura franquista.

Nosaltres hauríem pogut i podem encara ajudar l'acció de la Federació Sindical Mundial. Podem ajudar-la si en lloc de marxar desunits combatem junts dintre un sòlid i poderós bloc d'unitat nacional antifranquista. Si en lloc d'anticomunisme es realitza una potent campanya contra el règim de Franco i de la Falange. Si en lloc de « formules » i « solucions » claudicadores es manifestés, per part de TOTES, ABSOLUTAMENT TOTES, LES FORCES ANTIFRANQUISTES, una ferma resolució combatent. Si els obrers comunistes i socialistes, en lloc de marxar separats, es retrobessin fermament units dintre una Unió General de Treballadors fidel a les seves glorioses i heròiques tradicions combatents i revolucionàries.

LA POR A LA DEMOCRACIA

Un diari casalé editat a l'emigració desenvolupa la « teoria » de la *fatalitat geogràfica* en aquests termes :

el nostre país cau geogràficament dins el radi d'influència occidental que controlen i comanden els anglesos.

I com que hem tingut aquesta *desori, la política que hauria de preveler a cau nostra,* — diu l'articulista — *hauria d'ésser la política democràtica tal com l'entenen els anglesos.*

Trista perspectiva la dels pobles hispànics amb una « democràcia » semblant !

Volem esclarir dos aspectes essencials de la primera part de l'article en qüestió. Aquella que fan referència al *radi d'influència occidental* i a la *política democràtica tal com l'entenen els anglesos.*

Per atiné convé comprendre què és l'imperialisme, quins *són*, principalment, els seus objectius.

La Gran Bretanya es un país imperialista. L'Imperi més gran del món. El que compta amb més pàtaos sota el seu domini. El que esclavitza més pobles. L'imperialisme no ha limitat, no limita mai, la seva acció, les seves apetències a una zona determinada, única. El seu afany desmesurat de domini, de procurar-se nous mercats per a col·locar els seus productes, de fer-se amb noves fonts de materies primeres que li permetin una concurrencia amb els altres grups imperialistes ; el voler augmentar constantment els seus dividends, als profits, les seves riquesses, l'obliguen a fixar la seva atenció a diferents indrets, a cercar *radis d'influència* per tot arreu.

L'imperialisme no coneixeria, només, la seva acció a *les zones occidentals.* Es un fenomen que no coneix límits. Es l'expressió d'una política expansionista que no coneix ni fronteres ni distàncies.

De la mateixa manera que, avui, l'« occidentalisme » ha esdevingut l'expressió d'una política reaccionària i antidemocràtica que sampoc no coneix ni fronteres ni distàncies. Una politica que no limita la seva acció a Noruega, Bèlgica, França o Espanya, sinó que s'estén vers les Indies, Xina i adhuc Abissínia en passant per l'Europa Central, amb la intenció d'incorporar més i mes pàtaos a un « bloc » que permeti als imperialistes anglo-saxons de comptar amb mes vots a les conferències i organismes internacionals per a realitzar llurs plans contraria als interesses dels pobles, adhuc de llurs propis pobles, i de la democràcia.

Cecil Rhodes, milionari, un dels reis de la finança britànica, el principal provocador de la guerra anglo-boer, el 1896, en exposar les seves concepcions sobre l'imperialisme deia :

... La meva idea preferida és la solució del problema social o sigui : per tal de salvar d'una guerra civil els quarenta milions d'habitants del Regne Unit nosaltres els polítics colonialistes hem d'adquirir NOVES TERRES per a instal·lar-hi l'excedent de la nostra població, ensems que trobar-hi sortides per als productes de les nostres fàbriques i mines. L'IMPERI — ho he dit sempre — ES UNA QUESTIO DE VENTRE. SI VOLEU EVITAR LA GUERRA CIVIL CAL QUE US FEU IMPERIALISTES.

Hom sol una confessió que no deixa de tenir la seva importancia i que esclareix molles coses.

Aquestes noves *terres* de les quals parla l'imperialista Rhodes es troben a tots els continents, a tots els oceans. Són les mines d'Almaden i de Rio Tinto, sòn els diamants de les mines del Transvaal, el cotó de les Indies, el petroli de Romania, el cautxú d'Indonesia, els punts estrategics de Gibraltar, Malta, Suez, Panamà, etc. etc.

Altrament, no podria explicar-se la ingerència britànica a Grècia, les pretensions del Govern socialista Attlee-Bevin sobre Romania, les pretensions dels Estats-Units en relació al Danubi, la política de penetració anglo-saxona a Europa, a Italia, a Portugal i en altres països llunyans, per la distancia, d'Anglaterra i dels Estats Units d'América.

L'altre aspecte de la *democràcia tal com l'entenen els anglesos* val a dir que es presta a les majors confusions i deixa la porta oberta als pitjors perills.

Considerem que no hi ha dues Democràcies. Com tampoc no hi ha dues Veritats. Existeix, amb si, diferents formes d'interpretació. Per als uns, la democràcia els serveix per a disfressar llurs posicions reaccionàries, per a portar a cap llur política contrària als interessos d'aquests pobles. (passa à la pag. 3)

" Hasta que logremos que todos los campesinos españoles, por pobres que sean, tengan tres camisas "

(Del discurs de Franco a Palència el 2 d'octubre)

EL PAGES. - Llamp de Déu ! Encara no en tinc prou amb una !

Per GRALLA

Britànics abans que socialistes

A primers d'aquest mes va visitar Barcelona, l'ex-diputat conservador britànic senyor Alfred Denville, el conspicu catòlic vice-president d'una associació d' « Amics d'Espanya » fundada durant la nostra guerra per lord Phillimore i el duc d'Alba i de la qual es president ara lord Semphill.

No cal dir de quina banda penja el senyor Denville i com ha estat de ben rebut per la Falange. D'aquesta visita, però, cal remarcar una part de les declaracions que el senyor Denville ha fet als periodistes barcelonins en parlar del « fair play » que ha de presidir sempre les relacions entre britànics i espanyols. Les brindem a aquells dels nostres compatriotes que tant es van entusiasmar llavors de la darrera victòria electoral dels laboristes en creure que aquest triomf seria la caigda de Franco. Va dir així :

En produir-se el canvi de Govern a Anglaterra i en passar el Poder de mans dels conservadors als laboristes, molts es van creure, tant a Anglaterra com a l'estranger, que això comportaria un canvi total en la política tradicional britànica, per la qual cosa no tenien en compte els que ho creien, que a la Gran Bretanya, qualsevol persona que estigui al Poder NO OBLIDA MAI QUE ABANS QUE RES ES BRITANIC i que així es comporta sempre.

Per això el transportista Bevin, contra l'opinió dels obrers del Sindicat de Transports, ha transportat l'alemany Glucksburg à Grècia, transporta armes i diners a Tsaldaris, transportarà si pot un governador britànic a Trieste, de la mateixa manera que transporta material a Franco i intenta transportar un Govern de compromis a Espanya, car aquests són transports plaents a la City i que faciliten els viatges imperials de l'escuadra britànica i els periples dels colonitzadors de la rossa Albió.

El transportista Bevin - igual que tot el Govern « laborista », igual que el 1924 Mc Donald — ha complert la paranla donada el dia que en nom del ministeri va fixar al Parlament la política exterior d'un Gabinet tan il·lusòriament rebut per tants de babaus escampats pel món. Quan tot d'una l'intemperant Churchill va interrompre el nou cap del Foreign Office per saber si seria més britànic que socialista i en respondre-li que abans que tot eren britànics, un ah ! monumental de satisfacció va fer eature de la boca la lagarnina del panxut Winston.

D'aquell dia ençà, l'India, la Indonèsia, Egipte, Grècia, Trieste, Espanya no fan més que rebre proves del britanisme del bell Ernest i és per això que l' « amic » Denville es fa acompanyar del senyor Robert Fryers, un dels taurons de la indústria automobilística de la Gran Bretanya.

Tot plegat molt « espiritual » i força « occidental ».

Només hi falta la Wickers i l'Armstrong.

RECEPCIO

oferta pel Govern de la Republica amb motiu de la "Festa de la Raça"

A l'ocasió del 12 d'octubre, Festa de la Raça, el president del Govern de la República Espanyola, senyor Giral, acompanyat de tots els ministres, ha ofert una recepció a la qual han assistit nombroses personalitats estrangeres, les quals han desitjat al president del Govern i al president de la República, senyor Martínez Barrio, llurs millors desigs de veure ben aviat Espanya lliure de la dictadura franquista que l'oprimeix i per tal que pugui incorporarse al concert de tots els pobles lliures.

A la recepció van assistir, entre altres personalitats, el vice-president del Govern de la República Francesa Maurice Thorez, el cap del Gabinet del president del Govern francès, M. Falles, el president del Consell d'Estat, M. René Cassin, el ministre d'Afers Estrangers de Polònia, l'Ambaixador de la Unió Soviètica, Bogomolov, els ambaixadors de Mèxic, de Polònia, Venezuela, Txècoslovàquia, els representants de Guatemala, Finlandia, Bulgària, Romania, d'Albania, de Iugoslàvia, d'Hongria i d'Austria.

Entre els nombrosos invitats presents a la recepció hem de destacar la presència de l'ex-president del Govern de Portugal senyor Dos Santos, l'ex-ministre del Treball francès M. Paredi, el vice-president de l'Assemblea Constituent Jeanne Duclos, el diputat per París Andre Marty.

Assistiren, també, representants de les diferents Organitzacions i Partits espanyols i catalans entre els quals hi havia el Comunista Juan Comorera, secretari general del Partit i Conseller de Seguretat de la Generalitat.

Institut d'Estudis de Catalunya
CEDOC

La nostra Campanya d'Ajut al País

Ceret

Amb motiu de la festa de San Farriol, a Ceret, els companys Palomeres i Serrat han recollit 2.635 francs amb la venda de targes del Desè Aniversari del P.S.U. de C.

El company Vilargrente amb la venda de Bons d'Ajut ha recollit 350 francs i el company Joan Nieto ha recaptat 100 francs pel mateix procediment.

Magnífica tasca dels companys de Ceret, que ha de servir d'exemple a tots els altres grups.

Mont-Lluis

El Grup de Mont-Lluis ha lliurat al Comitè Departamental la quantitat de 350 francs per ajut a la lluita a l'interior, producte inicial de l'anomenada Campanya dels Boixets que han emprès amb tot entusiasme.

Sabem que altres grups es preparen en el mateix sentit.

Molt bè i endavant companys de Mont-Lluis.

Gironde

El Comitè Departamental destaca aquesta setmana les activitats del Grup de Langon, que dirigeix el company Vivancos, el qual ha fet tramesa de la quantitat de 4.000 francs import del producte de la construcció d'una barraca a la festa anual que el Partit Comunista Francès va organitzar.

Una demostració més que quan es treballa amb entusiasme es triomfa.

Villefranche-de-Rouergue

El company Alfons Guillo d'aquesta localitat ha lliurat al company delegat del Comitè Central que recentment ha visitat aquell Departament la quantitat de 560 francs per a ajut a la lluita a l'interior del país. Aquest fet, que es independent d'altres aportacions econòmiques i de treball que el company Guillo ha fet a la campanya general del Departament, confirma la comprensió de la justesa política de la campanya econòmica d'ajut al país que el Partit ha promogut des de l'exterior i a la qual esmerça les seves millors energies.

Molt bè, company Alfons Guillo.

Saint-Jean-Lasselle

Ha tingut lloc a Saint Jean Lasselle, una gran festa organitzada pel Grup nº 1 (Antoni Sesé) de Perpinyà amb la col·laboració de la U.J. R. F.

Hi hagué un lluit ball.

Es realitzà un sorteig i en el qual d'obtingué un benefici net de 2.149,25 francs destinats a la Campanya d'Ajut al país.

LA COMMEMORACIO DEL 6 D'OCTUBRE A FRANÇA

Gran èxit dels mitings organitzats per la U. G. T.

A TOLOSA

El proppassat diumenge els d'octubre tingué lloc a Tolosa l'anunciat acte organitzat per la U.G.T.

Més de 5000 persones assistiren a aquest miting, el qual es desenvolupà enmig del més gran entusiasme.

Presidí Ramon Gonzàlez Peña, president de la U.G.T. i del P.S.O.E.

De les intervencions dels diferents oradors extreiem els paràgrafs següents :

Gonzàlez Pena
President de la U.G.T. d'Espanya i del P.S.O.E.

« Nosaltres creiem que no es pot parlar de la solució social dels problemes i d'altres continguts socials, ni d'altres reivindicacions si, prèviament, no aconseguim alliberar la nostra pàtria del feixisme que l'oprimeix. »

« Per a complir això, la U.G.T. es proposa limitar els seus esforços vers tot allò que ens uneixi deixant a part tot allò que ens pugui dividir. »

« No accepten res més que la República; per la República morí, per la República estan sofrint els espanyols ; per la República hem de lluitar si volem que Espanya s'incorpori al concert de les altres nacions que camina vers la democràcia i la llibertat. »

Rumeau, de la C.G.T., saludà els reunits i expressà la solidaritat del poble francès i de la seva classe obrera a la causa dels pobles hispànics.

Rafael Vidiella
President de la U.G.T. de Catalunya

« La permanència de Franco i el seu règim al Poder, més que res, obeeix a la nostra divisió; més que res obeeix a la manca d'unitat de totes les forces democràtiques i singularment a la manca d'unitat de la classe obrera d'Espanya. Si la nostra unitat fos un fet, si la classe obrera estigués sòlidament unida i, amb ella, totes les fraccions democràtiques, l'ajut de determinades potències a Franco i el seu règim no tindria la importància que te avui. Es mes, la nostra pròpia unitat combatent faria que les masses de tot el món, que pressionen constantment el Governs perquè trenquin les relacions amb Franco, aquests Governs no tindrien mes remei que trencar les relacions. »

Rafael Vidiella diu que la preocupació essencial de creure que els Governs estrangers resoldran el nostre problema crea una psicologia de passivitat, ensems que antimilitària que dificulta i frena la lluita.

Senyalà els esforços que ha fet i fa la U.G.T. per tal d'assolir la unitat i « poder d'aquesta manera combatre amb més eficàcia Franco i el seu règim i, al mateix temps, pressionar les masses de l'exterior ».

« Es que l'experiència de la U.G.T. a Catalunya, per primera vegada a la Història durant cinquanta anys, no ha donat resultats positius d'unitat, no ha donat resultats positius de creixement, no ha donat resultats positius de combativitat durant la nostra guerra i, sobretot, durant l'etapa il·legal de la lluita contra Franco ? Si la U.G.T. a Catalunya per primera vegada a la seva història ha pogut reunir 600.000 afiliats catalans que per primera vegada s'integren a la lluita amb la U.G.T., per què en el moment que la unitat es més necessària, s'intenta aixecar pels ugetistes escissionistes un altre Secretariat, una altra U.G.T. a Catalunya ? Es aquest el sentit de la democràcia sindical ? Sis cents mil treballadors ugetistes reunits al Congrés de novembre del 1937, democràticament, elegeixen una direcció de la U.G.T. a Catalunya i aquesta direcció, durant la guerra, durant la lluita il·legal clandestina contra Franco, no ha deixat de dirigir la lluita i de combatre, contra la dictadura franco-falangista. »

« Per tal de no anomenar Congrés, celebrat darrerament a Tolosa, decreta la no existència del Secretariat de a Catalunya, decreta la no existència del Congrés celebrat democràticament, decreta que durant la República no ha passat res, res que ens a la U.G.T., à Catalunya ? Això em recorda, camarades, l'actitud d'un satrapa de l'antiguitat el qual, perqué el sol el molestava, decretà la inexistència del sol. Això, però, recorda qualcom més : quan no es respecta la democràcia sindical, quan no es respecta la voluntat dels treballadors, de sis cents mil treballadors reunits, s'imita l'exemple pretorià de Franco i del seu règim, als quals tampoc no els agrada que Espanya i els altre pobles escoltissin una República i s'aixecaren contra ella, contra la democràcia, contra el poble espanyol. I aquesta procediments que van contra la democràcia sindical, contra l'autodeterminació dels mateixos treballadors, van contra la unitat !, tot allò que vagi contra la unitat, a favor de Franco. »

« Nosaltres podem fer i fem la crítica d'aquests procediments antiunitaris; no, per anar contra la unitat, sinó per a afirmar-nos en la nostra actitud unitària i que no ens neguem com no ens hem negat mai a qué signi la democràcia sindical, els treballadors ugetistes, els que determinin. Per què no s'accepta ? Es que es té por que no signin aquells que treballen contra la unitat del proletariat, llurs dirigents ? Nosaltres demanem que s'examinin una vegada més els acords presos al Congrés de la Junta Central de la U.G.T. a França : Proposàvem que es celebres un Congrés d'unitat de tots els ugetistes a França, un Congrés d'unitat perquè fossin els ugetistes aquells que determinassin ».

« La U.G.T. no és propietat de socialistes ni de comunistes. La U.G.T. es propietat únicament i exclusiva dels treballadors i la primera cosa per la qual hem de vetllar és, precisament, per la nostra U.G.T. »

«Nosaltres volem que hi hagi unitat a la C.N.T. Nosaltres volem que hi hagi unitat al Partit Socialista. Nosaltres volem que hi hagi unitat a altres partits antifeixistes, a totes les organitzacions antifeixistes. Hem de vetllar, però, primerament per la unitat a la U.G.T., perquè es la nostra pròpia organització, perquè si nosaltres donem un exemple d'unitat, es possible també que els altres s'uneixin ».

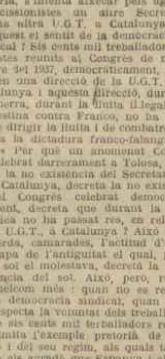

Rafael Vidiella

Cabo Giorla
Secretari de la Junta Central

« Les lliçons d'octubre, les portem gravades i no les hem oblidat. Les lliçons d'octubre són : ferma decisió d'una classe obrera, d'un poble, de combatre contra el feixisme i per la llibertat i segon, l'enorme lliçó de la unitat. »

« El règim feixista de Franco, malgrat el terror, la seva demagògia, tot el seu aparell de repressió i d'engany, no ha guanyat el conjunt de la classe obrera espanyola ni el conjunt del nostre poble. »

« Està clar que aquest lluita, aquest procés de reorganització de la Unió General de Treballadors no s'ha produït espontàniament: es el treball de militers i milers d'ugetistes i de comtistes que, portats per llur odi al feixisme i en llur afany d'acabar amb ell, amb l'estima a llurs velles organitzacions, treballen en aquesta mi que representa el franquisme, per a dotar la classe obrera espanyola de les seves organitzacions sindicals de lluita. »

Vicente Uribe
del Buró Polític del P. C. d'Espanya

« Nosaltres, camarades, els P.S.O.E., la U.G.T. i el P.C., totes les forces republicanes, hem lluitat a tots els països per aixecar l'opinió mundial contra el terror de Franco. Des d'allí, però, no ens hem limitat a aixecar l'opinió mundial contra el règim d'assassins, des d'allí, han sortit gloriosos combatents espanyols, en la forma que es podia, han tornat a Espanya a ocupar el seu lloc de combat contra el feixisme espanyol, i nosaltres hem vingut d'Amèrica, quan ens han deixat venir, no quan nosaltres volíem, perquè els elements interessats a impedir que nosaltres estem prop del poble espanyol, treballen precisament per a impedir que nosaltres complim el nostre deure ».

« A Espanya mai la reacció no fou vençuda amb actitud vacillant. Les lluites per la llibertat a Espanya, no des del 1936, sinó molt abans, han costat molta sang, molts sacrificis, molts esforços : aquests esforços, però, i aquests sacrificis dels treballadors espanyols en primer lloc, es van veure premiats, perquè anaven acompanyats de progressos en la llibertat i en la vida política del nostre país. »

« Tant se val les que siguin les resolucions — si n'hi ha —, del Consell de les Nacions Unides, per a nosaltres no hi ha més que un deure: el deure de seguir endavant per al nostre poble i si vol ser, que siguin les dificultats que sorgeixen en el camí. No ens amagarem mai darrera de resolucions de tipus internacional per a desertar del nostre deure d'obrers i de revolucionaris espanyols i no ens amagarem mai darrera de cap resolució internacional per a defensar fórmules nefastes als interessos del poble espanyol. »

« Es veritat o no que hi ha claudicadors que defensen la tesi de la desaparició de les institucions republicanes ? »

« Que expliquin perquè no volen la unitat de les forces republicanes. Que expliquin perquè defensen una veritable guerra civil entre els republicans. Això no us ho explicaran, perquè no es molt explicable, perquè és molt difícil de comprendre o intentar que ens ho expliquin el camp republicà, que es diuen democrates i patriotes, defensen aquestes coses tan nefastes per als interessos i la glòria del poble espanyol. »

« Els camarades de la U.G.T. són els proseguidors d'aquells primers pioners del socialisme a Espanya, el qual, malgrat totes les dificultats polítiques d'aquells moments, van sentar les fites incomoviques del desenvolupament polític de la classe obrera. »

« La U. G. T. i la classe obrera, han d'unir-se amb tots els republicans, amb tots els democrates ; hem de moure pel nostre propi esforç fins tot les capes mes retardades del nostre país, per a enderrocar el feixisme, restablir la llibertat i la democràcia. »

Rodriguez Vega
Secretari General de la U. G. T.

« No es pot parlar de la unitat de la U.G.T. si es sosté que només una fracció té dret a dirigir-la, perquè tots els obrers tenen dret a ésser elegits president, i no es pot parlar d'unitat amb la C.N.T. si es vol tenir una organització que es per la seva essència heterogènia. »

« Rebutjo terminantment des d'ací, en nom de la U.G.T., dels treballadors espanyols, — l'espanyol no es mai desagrèt —, rebutjo que la Federació Sindical Mundial, no hagi fet res. La F.S.M. ha mobilitzat cent milions de persones fa un mes i mig en defensa de la República Espanyola... La Federació Sindical Mundial ha realitzat accions, que no són les accions que nosaltres desitgem, però els nostres camarades del moviment laborista britànic, que han portat com bandera davant llurs electors la qüestió d'Espanya, no estan complint ara aquest compromís contret amb el nostre poble. »

« Tenim una situació a Espanya, en virtut de la qual el terror s'ha aguditzat especialment contra els elements de la classe obrera, de la C.N.T., de la U.G.T., del Partit Socialista i del Partit Comunista. Això obliga a una acció enèrgica en defensa d'aquests companys. Cada dia cauen a morir, de les presons d'Espanya, camarades de diferents tendències. Ens hem unit a vegades, per obtenir unes actes de consellers municipals o de diputats. Quina importància tenen unes eleccions, per molt importants que siguin, davant aquest drama terrible, angoixós de cada dia, de gent que va a morir, que sofreix? »

Després de la intervenció del secretari general de la U.G.T. d'Espanya, el camarada Gonzàlez Peña feu un breu resum de l'acte.

Tots els oradors foren aplaudits amb molt d'entusiasme.

A PERPINYA

Tal com estava anunciat es celebra l'acte en commemoració del sis d'Octubre.

Hi assistiren més de 2.000 persones.

Obrí l'acte el camarada Enrique de Santiago de la Junta Central. Després de recordar les jornades commemoratives d'octubre del 1934, analitzà la situació actual i digué que era necessari treballar més i més per a forjar una sòlida entesa de les forces obreres i republicanes per tal d'enderrocar el franquisme i recobrar la República.

El camarada Tarrats, de la Unió Departamental de la C.G.T., adreçà uns mots de salutació.

Josep Moix
Secretari general de la U.G.T. de Catalunya

El company Josep Moix començà el seu discurs posant de relieu l'aportació que ha donat la lluita a l'interior contra Franco i d'una manera principal l'acció de la classe obrera amb les seves vagues polítiques i reivindicatives.

Planteja que des de l'emigració podem ajudar a la lluita a l'interior amb l'aportació personal i intensificant la campanya d'ajut econòmic.

« Els ugetistes catalans — diu —, treballem intensament per a estar a primera fila en el combat antifranquista. El franquisme va trencar les formes d'organització. Allò que no ha pogut trencar mai, però, és l'esperit combatiu de la classe obrera, que s'ha aixecat en massa contra Franco i la Falange i que ha permès la reconstrucció clandestina dels sindicats. »

« La lluita a l'interior del país, el seu desenvolupament progressiu-ofensiu, que ha donat resultats positius, no ha donat resultats positius d'unitat, no ha donat resultats positius de creixement, no ha donat resultats positius de combativitat durant la nostra guerra i, sobretot, durant l'etapa il·legal de la lluita contra Franco ? Si la U.G.T. a Catalunya per primera vegada a la seva història ha pogut reunir 600.000 afiliats catalans que per primera vegada s'integren a la lluita amb la U.G.T., per què en el moment que la unitat es més necessària, s'intenta aixecar pels ugetistes escissionistes un altre Secretariat, una altra U.G.T. a Catalunya ? Es aquest el sentit de la democràcia sindical ? Sis cents mil treballadors ugetistes reunits al Congrés de novembre del 1937, democràticament, elegeixen una direcció de la U.G.T. a Catalunya i aquesta direcció, durant la guerra, durant la lluita il·legal clandestina contra Franco, no ha deixat de dirigir la lluita i de combatre, contra la dictadura franco-falangista. »

« Per tal de no anomenar Congrés, celebrat darrerament a Tolosa, decreta la no existència del Secretariat de a Catalunya, decreta la no existència del Congrés celebrat democràticament, decreta que durant la República no ha passat res, res que ens a la U.G.T., à Catalunya ? Això em recorda, camarades, l'actitud d'un satrapa de l'antiguitat el qual, perqué el sol el molestava, decretà la inexistència del sol. Això, però, recorda qualcom més : quan no es respecta la democràcia sindical, quan no es respecta la voluntat dels treballadors, de sis cents mil treballadors reunits, s'imita l'exemple pretorià de Franco i del seu règim, als quals tampoc no els agrada que Espanya i els altre pobles escoltissin una República i s'aixecaren contra ella, contra la democràcia, contra el poble espanyol. I aquesta procediments que van contra la democràcia sindical, contra l'autodeterminació dels mateixos treballadors, van contra la unitat !, tot allò que vagi contra la unitat, a favor de Franco. »

« Nosaltres podem fer i fem la crítica d'aquests procediments antiunitaris; no, per anar contra la unitat, sinó per a afirmar-nos en la nostra actitud unitària i que no ens neguem com no ens hem negat mai a qué signi la democràcia sindical, els treballadors ugetistes, els que determinin. Per què no s'accepta ? Es que es té por que no signin aquells que treballen contra la unitat del proletariat, llurs dirigents ? Nosaltres demanem que s'examinin una vegada més els acords presos al Congrés de la Junta Central de la U.G.T. a França : Proposàvem que es celebres un Congrés d'unitat de tots els ugetistes a Perpinya.

Josep Moix

Amaro del Rosal
de la Comissió Executiva de la U.G.T.

Examina quines són les responsabilitats dels ugetistes. Hem d'acabar-hi —, amb la guerra civil, encara que cal acabar abans amb les lluites dintre de la classe obrera. El problema no és de socialisme o de comunisme, sinó de treure Franco. Recorda que el 1938, la U.G.T. i la C.N.T. van signar un pacte d'unitat per a després de la guerra i, en compres d'estar units, estem pitjor que abans, la qual cosa constitueix una gran responsabilitat. La divisió és una traició al nostre poble.

Afegeix que la U.G.T. no és patrimoni de cap partit, per bé que aquests tenen el dret a qué marxi segons llur ideal, mentre sigui respectada la democràcia sindical. Lamentem — prossegueix —, la divisió existent al P.S.O.E. i demanem als seus militants que s'uneixen i estableixin relacions amistoses amb el P.C. d'E., tota vegada que així la U.G.T. serà més forta.

Assenyala el fet que certa premsa que no té un mot contra Franco en lo d'abundants contra el Partit Comunista i per a atacar la U.R.S.S. Cal rectificar — afirma —, perquè no es una República allò que caurà del cel, sinó una nou rei de Grècia. Si no tenim capacitat per a uni-nos, és que podem oferir cap garantia a ningú ! La unitat de la classe obrera es el motor que ha d'impulsar la unitat antifranquista que farà possible la restauració de la República i de la democràcia a Espanya.

Tractant dels capitulators diu que ho són tots aquells que es pronuncien conscientment o inconscientment contra la unitat, que diuen que Franco és fort, que no saben veure la força immensa de la classe obrera si marxa unida, que no saben comprendre que el nostre exèrcit son els milicians, els pornrizans, els comerciaris, els pagesos, que el nostre exèrcit és a les fàbriques, als tallers, a les mines. Afegeix que capitulador es aquell que fa anticomunisme, que no creu en el nostre poble, que el 1939 es va afegir a aquells que van apunyalar la República.

En conclusió — declara —, no hi ha possibilitat de sortir victoriosos si deixant de banda l'experiència històrica perdem la fe en nosaltres mateixos i no ens unim dintre la U.G.T. i amb la C.N.T. després. »

Continua dient que la U.G.T. forma part de la F.S.M. que es el gran sindicat d'unitat de la classe obrera i assenyala l'error que cometen i el mal que fan aquells que en nom de la U.G.T. s'enfrontien amb la F.S.M.

Acaba afirmant que hem d'ésser diguts dels que lluiten a l'interior i a l'exterior per a recuperar el termini [illegible] per a recuperar el termini [illegible] per a recuperar la República.

Dos mitings de la J. S. U.

El diumenge 6 d'octubre la Federació de Joventuts Socialistes d'Espanya va celebrar dos mitings a Bordeus i a Auch (Gers), als quals van prendre part els companys Ignasi Gallego i Frederic Melchor, secretaris de la Commissió Executiva.

En l'acte de Bordeus, presidit pel company Ganosa, secretari departamental, el company Gallego es va referir fonamentalment als deures de la joventut i molt especialment als de la J.S.U. en la lluita actual contra Franco i la Falange. Va destacar a grans trets la significació de la unitat i la importancia que té per a menar la lluita per la República i per a impedir un compromís que salvaria les essències del franquisme, amb la qual cosa es faria a Espanya la segona edició de Grècia, amb tot el seguit de sofrences i misèries que això comportaria.

A Auch, en un miting celebrat al bell mig de la plaça pública i presidit pel company Escalada, secretari del Departament, el company Frederic Melchor començà recordant les jornades d'octubre del 1934 per tal de treure'n la conclusió que només lluitant units es possible vencer, mentre que desunits es fatal que l'enemic ens esclafara sempre. La J.S.U. — va dir — es el producte d'aquesta experiència unitària, d'aquesta experiència de lluita. La J.S.U. és l'organització de la joventut que lluita, l'organització que l'uneix, l'educa i la dirigeix pels camins de la lluita intransigent per les seves llibertats i les seves reivindicacions. Es referí a les maniobres de certs elements per a arribar a un compromís amb el franquisme que serviria per a escamotejar al nostre poble la República per la qual ha lluitat i lluita. Remarcà la importancia de la unitat de la classe obrera i de la joventut obrera dintre l'Alliança Nacional de la Joventut, unitat necessaria per a lluitar contra totes aquestes maniobres i pel restabliment de la República.

ACTIVISTES DE Lluita

Les aportacions personals i col.lectives s'incrementen constantment

Mes que cap altre comentari, la llarga i quantiosa relació de donatius personals i aportacions col.lectives, fruit de l'aplicació de tota mena d'iniciatives, de què donem compte a continuació, demostra fins a quin punt arrel ha endevinguit ja una ressònia el crit general de « LLUITA NO MANCARÀ MAI DEL NOSTRE SUPORT » amb que unànimement han respost tots els companys d'arreu de França.

Els companys del Gers ens envien 5.000 francs, dels quals 3.500 han estat recaptats pel Grup Sesé d'Auch, amb la qual cosa ultrapassen considerablement el compromís que varen contraure, publicat en aquestes mateixes columnes.

Ariège ens envia 4.576 francs i ens diu que manca encara l'aportació d'alguns Grups. Han estat recaptats pels següents : Grup de Pàmiers, 1.500 francs ; Tarascon, 1.321 ; Saint-Girons, 900 ; Cabanes, 700 ; i Ax-les-Termes, 150 fr.

Els companys del Sràne han lliurat una primera aportació de 1.630 francs i ens comunicaren també que corresponen només al treball d'alguns Grups.

Puy de Dome es destaca amb la tramesa de 4.000 francs i cobrirà totalment adhuc l'assignació del mes d'agost.

El Grup d' « Amics de Lluita » de Marsella ha començat les seves activitats amb la celebració d'un festival que els ha donat un benefici de 2.000 francs.

Els companys del Tarn et Garonne envien una nova aportació de 2.000 francs i en un Pla Departamental que acaben de celebrar han pres el compromís que no mangui a « LLUITA » l'assignació que els correspon com a unitats.

Finisterre envia la quantitat de 625 francs ; Landes, 815 ; Pirineus Orientals una nova contribució de 815 fr recaptats pel Grup de Ceret, 400 fr. i el Grup d'Amèlie, 215 fr.

Els companys del Lot et Lot han lliurat una primera aportació de 1.520 francs.

Entre les aportacions personals, mereix destacar la del company Dioi, de Lourdes (H.-P.) el qual, per segona vegada, fa un donatiu a « LLUITA » de 500 fr.

Cal sengalar també la contribució del company Mompiòn, de Marsella, el qual ha cedit per a ajut al nostre portaveu la quantitat de 450 fr., import íntegre dels seus honoraris com a músic en una sessió de ball.

I, finalment, a continuació detallem altres nombroses contribucions personals i de Grups :

Companys d'Herron H.G., 200 fr. ; de Lyon (Rhône), 100 fr. ; de Nevers, (Nièvre), 160 fr. ; de Lavaur (Tarn), 500 fr. ; de Avignon (Vaucluse), 50 fr. ; de Tarbes (H.P.), 20 fr. ; de Pierrefitte (H.P.), 200 fr. ; de Beaumont (T. et G.), 260 fr. ; Vilt. de Parrat (Aveyron), 180 fr. ; de les Anizes (P. de D.), 400 fr. ; de Soro (Landes), 20 fr. ; de Vitry (Marne), 265 fr. ; Miquiques, de Hendaya (B.P.), 100 fr. ; Segura, de Périgueux (Dgne), 40 fr. ; Muxoles, de Cintagabelle (H.G.), 25 Casadesus, de Auch (Gers), 60 fr. ; Termes, Bertoli, de Chillac (Charente), 30 fr. ; Buitrago, de Ruelle-sur-Tern, 50 fr. ; Quintana, de Condom (Gironde), 50 fr. ; Martinez i Rosell, de Clermont-Ferrand (Puy - de - Dome), 150 fr. ; Felip Mestres, de la Rochefoucauld (Charente), 60 fr. ; F. Rovira, de Narbona, 60 fr. ; Castelnau (Aveyron), 20 fr. ; J. Batiste de Volnay (Sarthe), 100 fr.

Avis important

Comuniquem a tots els corresponsals i subscriptors de « LLUITA » que en el successiu envíin totes les liquidacions de periòdics i altres materials al nostre Compte Corrent Postal :

Paris c. : 5560-55
« LLUITA »
33, rue Grange-aux-Belles,
PARIS-Xe

Reconamen igualment la suspensió total de tramesa de correspondència a 15, rue Montmartre, i fer-ho des d'ara a l'adreça següent :

ANTONI BIOSCA,
8, avenue Malbuzin-Moreau,
PARIS-XIXe

En cap cas no haven d'enviar diners a aquesta adreça. *Utilitzeu només per a això el compte corrent-postal.*

Insistim sobre la necessitat de prendre bona nota d'aquestes instruccions, puix que altrament podria ocorrer que les cartes i liquidacions no arribessin a les nostres mans.

Les lluites de les dones organitzades

« Mirant el passat, hem de retre homenatge a les grans lluitadores que són l'origen de la primera mobilització de les dones. A Nadeida Crupskaia, Clara Zeekin i un reduit nombre de preceursores que a principis del segle XX, desafiant l'adversitat d'una atmosfera política feudal i d'ignorància, s'aixecaren enèrgiques contra les injusticies morals i socials de que eren objecte les dones de llur epoca i donaren naixement a la Internacional Socialista de Dones.

A Espanya, país de lluites cruels sota el regnat de la corrompuda monarquia borbònica, país de dominació caciquil i eclesiàstica, de servilisme i ignorància, la consciència occpada en primera instància pels problemes socials, i fou l'advenament de la República el que obrí per al nostre poble una era de progrés i de llibertat en la qual les dones agrupades en primera instància per interessos socials, i fou sabeda política i cultural i llurs desigs de pau i benestar.

En els primers anys de la República, les dones crearen els Comités contra la Guerra i el Feixisme que mobilitzaren les masses dones en lluita contra els perills del feixisme,a base de conferències, manifestos i mitings, unint les dones per la defensa de llur endevenidor i el de la llar.

En la tasca de la preparació de la gran victòria popular del 16 de febrer, les dones organitzades realitzaren un gran treball de propaganda i ajudaren considerablement al triomf del Front Popular que arrencà de les presons 30.000 presos.

Vengada a les armes, la rancúnia organitzaren les seves forces per a donar la panyalada a la República. Les dones que formaven els Comités contra la Guerra i el Feixisme comprengueren la imminencia del perill i el 19 de juliol les trobà al costat del poble antifeixista. A Barcelona, les dones que formaven els Comités contra la Guerra i el Feixisme abans del 19 de juliol es convertiren en decidides lluitadores antifeixistes, i així es destacà com un símbol la nostra inoblidable Lluna Odena que morí heroicament enfront dels mercenaris de Franco.

Aquests Comités de dones donaren pas als Comités de Dones antifeixistes els serveis dels quals a la causa de la República tenim tots encara presents.

A Catalunya i, especialment, a Barcelona, es crearen diverses organitzacions femenines, la més important de totes les quals fou la Unió de Dones de Catalunya amb dones de totes les tendències polítiques, moviment unitari i de treball i lluita dels dones de Catalunya i que sempre ha saltat estar a l'aguda de la seva missió historica.

Sota el seu guiatge centenars de dones s'incorporaren al treball en les industries de guerra en substituir els homes que marxaves al front. Per la seva iniciativa es feiem recaptes pels carrers i pors les barriades, per ajudar i les fàbriques, que es convertien en ajut als combatents, ajut que les mateixes dones els portaven al front de combat. De la U.D.C. sortiren gran nombre de donadores de sang i fou també la nostra organització, la que es mobilitzà a l'arrabada dels nens refugiats.

El nostre portaveu « Companya » fou també una arma de combat contra el feixisme que orientà, uní i dirigí dotzenes de milers de dones en llurs tasques diàries.

Tretes dos mesos de lluita heroica, muntanyes de sacrificis i rius de sang del nostre poble que pogueren impedir que el feixisme espanyol i els seus amos i complices internacionals derrotessin momentàniament la República. En aquesta situació, la Unió de Dones de Catalunya ha continuat lluitant en noves condicions i sota formes diferents, i ha mostrat sempre a Franco i als seus servidors que la moral republicana i antifeixista viu amb força entre les dones i que el nostre poble no serà mai un país de feixistes !

Les dones de Catalunya i d'Espanya tota lluiten i es manifesten pels carrers amb llurs fillets afamats als braços davant de les ambaixades i consulats de les dictatorials i tècnica el terror, apedegant la guardia civil, penjant les pueiles a les finestres en protesta de la manca d'aliments, del fons de les presons puja un clam d'odi al franquisme i d'amor a la República que només els escamots d'execució podien fer callar.

Igual que a ciss nostra, arreu del món les dones han participat en primera línia en les lluites per l'alliberament de llurs pàtries contra el hitlerisme i els traidors nacionals. D'aquests moviments femenins ha nascut la Federació Democràtica Internacional de Dones en estan representades valiants milions de dones. En aquesta Federació estan representades les dones dels pobles hispànics que venim lluitant des del 1936 per una causa que està identificada amb la causa de les dones de tot el món. Mentre en els altres països lluiten avui, ha aconseguit la democracia i d'altres esperances per a l'endevenidor, nosaltres hem d'alliberar encara la nostra Pàtria del franquisme i restablir la República. En aquesta tasca la F.D.I.D. ens pot ajudar enormement amb la seva autoritat i la seva força. Les darrers resolucions preses a petició de la gran patriota Dolors Ibarruri, que representà les dones espanyoles, contra el règim de Franco, son d'una importància molt gran, car la seva solidaritat internacional mobilitzarà el món contra el botxí de la nostra terra i farà que els Governs trenquin les relacions amb Franco i reconeguin el Govern de la República Espanyola.

En el combat decisiu no estem soles. Les companyes de la U.D.C. i de la U.M.E. que estan a l'exili i que tenim avui llibertat d'acció hem de treballar sense repos en defensa i ajut dels fills i dones que estan en dificultat d'alliberament. Hem d'utilitzar que els nostres esforços es diagreuin i portar a la nostra organització totes les dones antifeixistes que encara en restien apartades. Tinguem sempre present les angoixes de les mares que a Espanya tenen llurs fills famolencs i malalts, d'aquelles que han donat a llum en les presons i els fills de les quals no coneixen ni el sol ni els camps. Pensem, treballem i lluitem pensant en Catalunya i Espanya. Pensem que avui la nostra Pàtria és una gran presó. Treballem per la unitat de tots els republicans.

Rosa CAJIGOS.

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO A "LLUITA"

NOM . . . . . .
CARRER . . . . . .
LOCALITAT . . . . . .
DEPARTAMENT . . . . . .

Import d'una subscripció per tres mesos, 60 francs

Les persones que vulguin subscriure's hauran d'omplir el butlleti adjunt i enviar-lo a l'Administració, i l'import de la subscripció, al nostre compte corrent postal

Paris : 5560-55
« LLUITA », 33, rue Grange-aux-Belles,
PARIS (10e)

Biblioteca de Catalunya
Hemeroteca General de Catalunya
CEDOC

ADVERTIMENT I CRIDA

Celebrem avui la memòria lluminosa del gran fill del nostre poble, Alexandre Stamboliski amb un sentiment de gratitud sincera pels serveis excepcionals que va prestar al nostre país.

El mèrit d'Alexandre Stamboliski — aquest demòcrata i republicà de debò, aquest combatent tan decidit pels drets del poble —, és el d'haver estat el primer a intentar modificar la política interior i estrangera dirigida contra els interessos polítics del poble, portada a cap per la colla que girava entorn de la dinastia dels Coburg, formanda pels grands capitalistes i els especuladors. El va orientar els nostres punts de vista cap una nova via democràtica, beneficiosa per al poble, enemic que il·luminava el seu endevinador. Es Alexandre Stamboliski no va poder arribar a realitzar aquesta obra feliç, fou perquè el mateix, així com els seus col·laboradors, van adoptar la idea errònia d'un govern exclusivament pagès, sense la col·laboració dels obrers i fins i tot dirigit contra ells. Aquest precís es deu, ignaimem, al fet que, en aquella època, el Partit Comunista no havia adoptat justament ni havia

per Jordi DIMITROV

posat en pràctica la gran idea de la unió dels pagesos i dels obrers. Es un fet notori que l'error d'haver adoptat una posició « neutral » va costar ben car al Partit Comunista.

Vau a causa d'aquesta decisió entre la classe obrera i la pagesia, entre el Partit Comunista i la Unió Agrària que el Govern constitucional i parlamentari de Stamboliski fou bolcat. Stamboliski, així com deixeu dit, fou col·laborador, més fidels, foren traïdorament i cruelment assassinats pels botxins feixistes, els quals van exterminar després una bona part dels dirigents i quadres del propi Partit Comunista.

Tres mesos més tard, després d'aquesta cruel lliçó per al nostre poble, el 23 setembre del 1923, els obrers i els pagesos, guiats pel Partit Comunista, en col·laboració fraternal amb la Unió Agrària, es van aixecar contra el Govern feixista del botxí Tsankov i del seu protector el rei Boris. Aquesta primera revolta de masses contra el feixisme fou esclafada. La sang vessada pels obrers i els pagesos en la lluita comuna va segellar, però, per a sempre més, llur unió fraternal. Es així que foren posats els fonaments damunt dels quals, els el curs de la lluita heròica contra el feixisme i els ocupants alemanys, va anar engrandint-se la unió de les forces antifeixistes democràtiques i progressives de les quals el Front de la Pàtria s'ha revelat l'autèntica i vigorosa manifestació.

El poble búlgar va poder treure així una gran i profitosa lliçó dels esdeveniments del 1923. No és actuant separadament que la classe obrera i els pagesos podrien desempallegar-se del feixisme i de la reacció i assegurar el país un desenvolupament democràtic que permeti al poble de prendre pel seu compte els seus propis destins. Només llur unió fraternal i indestructible podran donar-los la possibilat de trencar les cadenes de tot esclavatge econòmic, de disipar les tenebres espirituals i de construir d'acord amb les altres forces antifeixistes i democràtiques del País una nova Bulgària, lliure, independent, popular i democràtica.

La data històrica del 9 de setembre del 1944 és, abans que res, el triomf de la unió dels obrers i dels pagesos i forma l'espina dorsal del Front de la Pàtria. L'aquesta unió la principal garantia de la realització completa del programa del Front de la Pàtria. Es per això que hem de guardar-lo com la nineta dels nostres ulls i enfortir-la, car aquesta serà la millor manera de testimoniejar el nostre respecte a la memòria del nostre ilustre herol i màrtir Alexandre Stamboliski i a la dels milers de combatents que han mort per la llibertat i la felicitat de la nostra Pàtria.

Tant de bo que aquest advertiment i aquesta crida trobin eco en cada llar pagesa : defensem amb totes les nostres forces i per tots els nostres mitjans l'obra històrica del 9 de setembre del 1944 per tal de no treure una segona vegada la tragèdia del 9 de juny del 1923.

IMPORTANT DISCURS DE MOLOTOV
a la Conferència de la Pau

En la sessió del dilluns passat a la Conferència de la Pau, Molotov, ministre d'Afers Estrangers de la U.R.S.S. va pronunciar un important discurs del qual donem el resum següent :

« Alguns dies la Conferència, els Quatre Grans havien treballat llargament sobre el tractat de pau, sobre la modificació de fronteres, sobre les reparacions i sobre les clàusules militars.

Els Quatre han arribat a un acord sobre nombrosos punts, encara, però, que hem deixat per acabar certes qüestions, principalment les clàusules econòmiques, així com altres qüestions de menor importància.

La Conferència havia de donar la seva opció i totes les qüestions sobre les quals els Quatre havien arribat a un acord han estat aprovades, excepte la qüestió de Trieste, en la qual la Conferència ha pres mesures antidemocràtiques contràries als principis preconitzats pels Quatre, amb la qual cosa ha tornat enrera.

La responsabilitat és de les delegacions dels Estats-Units, del Regne Unit i de França, que no s'han ajustat a les condicions ja aprovades.

Prenem, per exemple, la qüestió del Danubi.

Havia estat decidit que les recomanacions serien acceptades per la majoria dels dos terços. A la Comissió internacional, les proposicions anglo-americano-franceses no han obtingut aquesta majoria. Tots els pobles danubians estaven contra.

A l'assemblea plenària, la majoria fou de 15 vots contra 6.

Ara bé, aquests 15 vots eren de països com Noruega, l'Índia o Etiòpia, els quals han donat llurs vots decisius per a resoldre una qüestió sobre la qual no tenien cap interès. Es probable que si la qüestió pogués votar segons llur pròpia voluntat, sense pressions estranyes, el resultat hauria estat ben diferent.

Quins són els interessos de l'Índia al Danubi ? Es cert que el delegat hindú hauria hagut d'expressar una opinió, per bé que si hagués representat de debò l'Índia, l'Índia independent, el seu vot hauria estat tot un altre.

Prenen ara la qüestió de la frontera greco-búlgara.

Aquesta qüestió no va tenir cap dificultat al Consell dels Quatre. A la Comissió, però, hom ha votat a favor de la decisió dels Quatre, encara que el vot paradoxal del delegat anglès a l'assemblea plenària ha estat tal que avui la frontera búlgaro-grega no està fixada encara.

Aquest vot, que ha arrossegat dotze abstencions, ha estat guiat per altres preocupacions que la pau i la seguretat.

De totes maneres, crec que els búlgars no s'han de preocupar. Aquest vot no serà aprovat per les nacions democràtiques i no les serà pas més per l'opinió pública. Les fronteres búlgares no canviaran. Els nostres amics búlgars poden estar-ne segurs i sense por de cap mena.

Els "no"

Cada cop que la delegació americana dela « no » estava segura que dotze o tretze delegacions més dirien « no ». Es una de les raons per les quals sombla haver estat adoptat el procediment de la Conferència. Hom ha utilitzat el procediment per tal de servir els fins de determinat grup de la Conferència.

He de remarcar — diu Molotov —, que durant tota la duradа de la Conferència la delegació soviètica no ha canviat cap d'opinió no cap de les qüestions sobre les quals els Quatre havien arribat a un acord.

Finlàndia

La Conferència ha obtingut tanmateix resultats positius respecte el problema de la cooperació entre les gran i petites nacions.

Prenem per exemple el cas de Finlàndia : la U.R.S.S. ha tractat Finlàndia d'una manera magnànima a condició que aquesta renunciï a la seva política reaccionària. La U.R.S.S. no ha exercit cap pressió en el curs d'aquesta dos darrers anys sobre Finlàndia ; perquè la Unió Soviètica és fidel al principi de la igualtat i no es lliura a cap intriga.

El senador Vandeberg intenta fer rebutjar les reparacions. Hom ha jugat ja aquest joc durant la guerra, consistent a fer pressió sobre Finlàndia contra la U.R.S.S. Hitler el va jugar llavors amb els reaccionaris finlandesos i certs social-democrates compresos, avui jutjats com a criminals de guerra.

El dret de vet

Molotov se les emprèn contra els atacs adreçats al dret de vet, definit a llista i reglamentat a l'O.N.U.

Aquesta qüestió ha estat suscitada ací per Australia. Cuba s'hi ha pronunciat també, per la qual cosa Molotov cita les intencions de Spaak (Bèlgica), que és el President de l'Assemblea de l'O.N.U.

En aquesta qüestió es tracta més d'una política oportunista que la qüestió del vet. Es contra la unanimitat de les grans potències democràtiques que hom vol procedir.

L'actitud de la U.R.S.S. és diferent. El Govern soviètic es col·loca a la base de la col·laboració fecunda de la qual el generalíssim Stalin es va ocupar en el seu recent interviu : la cooperació és possible, incontestablement, entre la U.R.S.S. i les democràcies occidentals. Stalin va dir també, el 6 de novembre del 1945, que l'O.N.U. no seria eficaç més que a condició que les grans potències col·laborin francament entre elles.

EL MON DEMOCRATIC CONTRA EL REGIM FRANQUISTA

NOVA YORK

Aquests darrers dies s'ha celebrat a Nov York el Congrés de la Federació dels Transports del C.I.O.

El Congrés ha demanat el trencament de relacions amb l'Espanya de Franco.

ITALIA

La Confederació antifeixista italiana ha votat una resolució exigint del Govern italià el trencament de relacions diplomàtiques amb l'Espanya franquista.

SUÈCIA

La Lliga sueca de les dones progressistes protesta, en una resolució, contra el renovament de l'acord comercial sueco-espanyol. La Lliga invita el Govern suec a trencar les relacions diplomàtiques amb Franco i a reconèixer el Govern Giral.

ANGLATERRA

Organitzat pel Comité Llibertat per Espanya (oest d'Escòcia), s'ha celebrat un acte públic al qual assistiren centenars de persones.

Obrí l'acte el doctor Jaz Dunlop.

En nom de la U.G.T. va intervenir el company Grande, secretari de la Delegació de la U.G.T. a la Gran Bretanya, el qual va demanar el reconeixement del Govern presidit pel doctor Giral i el trencament de relacions amb Franco. Finalment va fer us de la paraula el diputat H. Lesfer Hutchinson. Declarà que Franco havia estat sempre enemic de la Gran Bretanya. Condemna la política del Govern britànic en relació a Espanya. Acabà demanant el trencament de relacions diplomàtiques i econòmiques amb Franco i el reconeixement del Govern Giral.

LONDRES

Al Congrés del P.C. Britànic, districte de Londres, ha fet us de la paraula, en nom de la delegació del P.C. d'Espanya, el camarada E. Luis.

S'aprovà una resolució demanant el trencament de relacions diplomàtiques i comercials amb Franco i el reconeixement del Govern Giral.

Commemoració del 6 d'Octubre a Perigueux

Organitzat pel P.S.U. de C. i pel P.C. d'Espanya tingué lloc el dissabte dal 5 del corrent a Périgueux, un acte per a commemorar el 12è aniversari del 6 d'Octubre. Hi assistiren militants de diferents Partits i Organitzacions catalanes i espanyoles. « Iniciarda Republicana » envià la seva adhesió a l'acte.

Presidí el company Díaz, secretari general del P.C. d'Espanya al·lebdarament. En breus mots explicà el significat de l'acte que es commemorava.

Seguidament feu us de la paraula el camarada Rivera del P.C. d'Espanya, valent lluitador asturià que prengué una part activa en els fets d'Octubre.

Rivera recordà la gesta del poble asturià i la seva unitat davant l'atac de la reacció. Tretent experiències d'aquelles jornades combatents i unitaries, demana de redoblar tots els nostres esforços per a arribar a la unitat antifranquista per a enderrocar el règim de Franco i de la Falange i acabar amb els martiris dels pobles hispànics. »

El company Adrià, secretari general departamental del nostre Partit, recordà la jornada del 6 d'Octubre a Catalunya i les lliçons que se'n desprengueren.

Digué que les experiències d'ahir han de marcar-nos, avui, el camí a seguir. Per això reclama la constitució d'un veritable Govern de coalició nacional antifranquista, donant la representació a qui té dret, per la seva combativitat i consequència, a la classe obrera de Catalunya.

Senyalà les gestions que el P.S.U. de C. està fent per a arribar a la unitat amb les altres forces catalanes i exhortà a tots els assistents a treballar sense parar perquè aquell objectiu sigui ben aviat una realitat.

En el curs de l'acte van intervenir, també, Martínez per la U.G.T., Moreno pels ex-F.P.I., Pérez Royo, per « Solidaridad Española.

Al final s'adoptaren unes resolucions d'ajut al Govern Giral i una altra al President Iria en la qual, entre altres coses, es diu :

« Us demanem, Honorable President, que es formi el veritable Govern de coalició nacional antifranquista catalàn que ens permetrà d'enderrocar ben aviat el franquisme i el seu règim de terror i de misèria.

« Demanem que, tenint en compte les lliçons passades, aquest Govern estigui integrat per homes que en tot moment hagin estat al costat del nostre poble en la defensa de les seves llibertats democràtiques i nacionals. »

Signen aquesta resolució els ex-F.F.I. catalans, Unió de Dones de Catalunya, P.S.U. de C., Unió General de Treballadors, Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya i militants de la C.N.T. i de la Unió de Rabassaires.

LLUITAR CONTRA EL TERROR...

(Ve de la pàg 1)

DAVANT d'aquesta onada de crims, davant les tortures diàries que sofreixen els empresonats a les ergàstulas feixistes, la crida llançada pels P.C. d'Espanya, P.S.O.E., U.G.T., P.S.U. de C. és d'una gran importància.

A l'interior del país, a les presons de France, serà un poderós motiu per a enfortir, encara més, la unitat entre comunistes i socialistes, els quals saludaran amb satisfacció que llurs Partits, junt amb la U.G.T., s'adrecin à l'opinió democràtica internacional per a denunciar els crims de la Falange. Serviràper tal que el temp dels nostres companys empresonats s'enfortsixi encara més i els faci ésser dignes de tots aquells altres herois que no s'han dobegat mai a les tortures dels botxins franquistes.

A l'exterior, el Manifest signat pels Partits i Organitzacions de la classe obrera dels pobles hispànics ha de servir per a mobilitzar la democràcia internacional la qual pot ajudar-nos a dotar-la ma assassina de Franco i de la Falange.

No serviria de res, però, aquesta crida a la consciència internacional que tantes proves ens ha donat de la seva activa solidaritat, si els antifranquistes no hi contribuissim amb la nostra unitat nacional combatent.

COMBATRE el terror franquista no és un deure d'un grup o d'un Partit determinat, és el deure sagrat de tots els antifranquistes, és una necessitat nacional, car són els fills de tots els pobles hispànics aquells que cauen assassinats pel franquisme.

France i la seva Falange de pistolers no miren si són comunistes o socialistes, si són republicans o anarquistes, si són cenetistes o ugetistes, si són demòcrates o catòlics. Per a ells només compta una condició : ésser combatent antifranquista, defensar amb conseqüència la República, les llibertats democràtiques i nacionals dels nostres pobles.

Compatriotes ! Unim les nostres forces — diu el Manifest — per a clavar miller els nostres cops al règim que oprimeix i esclavitza el nostre poble i aturar la ma els botxins. Que el clam dels republicans espanyols exigint justícia espanyola exigint justícia, si són demòcrates o catòlics. Per a ells només compta una condició : ésser combatent antifranquista, defensar amb conseqüència la República, les llibertats democràtiques i nacionals dels nostres pobles.

Compatriotes ! Unim les nostres forces — diu el Manifest — per a clavar miller els nostres cops al règim que oprimeix i esclavitza el nostre poble i aturar la ma els botxins. Que el clam dels republicans espanyols exigint justícia espanyola exigint justícia, si són demòcrates o catòlics. Per a ells només compta una condició : ésser combatent antifranquista, defensar amb conseqüència la República, les llibertats democràtiques i nacionals dels nostres pobles.

Amb la nostra unitat farem que la solidaritat internacional sigui més decisiva.

Celestino Uriarte, Casto Garcia Roza, Nava, Huerta, Rodríguez, Isasa, Verandi i tants altres camarades condemnats a mort, torturats per les ties de la Falange, han d'ésser salvats, han d'ésser arrencats de les grapes assassines dels falangistes.

Per tot arreu s'ha de fer sentir la nostra acció, l'acció de les masses populars i democràtiques de tot el món. La Conferència de la Pau, el Consell de Seguretat de l'O.N.U., la Federació Sindical mundial, tots els organismes de la democràcia internacional, han de rebre certamment resolucions, cartes, protestes en les quals sigui denunciat el caràcter feixista del règim de Franco, que siguin denunciats els monstruosos crims franquistes, els criminals procedments i provocacions emprades per a poder exterminar més patriotes.

Aquesta mobilització internacional contra el terrorisme franco-falangista és una gran batalla que hem de guanyar ràpidament en la lluita general pel recobrament de la República democràtica, que serà la garantia d'un endevenidor de pau i de benestar per a tots els pobles hispànics.

Malgrat les maniobres reaccionàries els cooperadors britànics condemnen el franquisme

En la reunió preliminar que ha celebrat el Gremi Internacional Femení de Cooperatives i al qual participen 250 delegats en representació de 22 països, s'aprovà una resolució demanant el boicot complet, econòmic i financer a l'Espanya de Franco per a precipitar la seva caiguda.

El Gremi anglès proposà que fos eliminada de la resolució la qüestió de les sanciones a Franco per creure que això només podria portar a la guerra. Aquesta esmena anglesa fou derrotada i la delegació s'abstingué de votar.

Els reaccionaris infiltrats al Gremi de Cooperatives han intentat, d'aquesta manera, palesar llur acord amb la política pro-franquista de Bevin.

Les sancions contra Franco no poden portar la guerra. En canvi, l'ajut a Franco, les posicions adoptades pel Govern « socialista » britànic, així com la defensada al Gremi Internacional Femení, només fan que encoratjar la política provocadora d'un règim la permanença del qual és un perill per a la pau i per a la democràcia.

La F.D.I. de Dones denuncia les maniobres reaccionàries

El Comité Executiu de la Federació Democràtica Internacional de Dones està reunit actualment a Moscú.

La primera sessió ha estat inaugurada per Dolores Ibárruri, vice-president de la Federació. El Comité Executiu han examinat un comunicat de la delegada de les dones grecques i un comunicat sobre el viatge que havien de realitzar les delegades soviètiques a Australia.

Mme Cotton, presidenta de la Federació, ha parlat de la situació de les dones d'Egipte i ha revelat que el consolat americà li havia rebutjat l'autorització d'entrada als Estats Units.

El Comité Executiu ha estat d'acord a considerar que l'impediment del viatge de les dones soviètiques a Australia, el rebutjar l'autorització d'entrada als Estats Units a Mme Cotton i de l'autorització de sortida per part de llurs governs respectius a les delegades de Xina, Egipte i de Grecia, constitueixen proves irrefutables sobre els intents dels medis reaccionaris d'oposar-se al desenvolupament del moviment democràtic femení.

El Comité Executiu ha escoltat després un informe d'organització presentat per Marie-Claude Vaillant Courtier i un altre informe sobre les relacions de la Federació amb l'O.N.U.

NOVES DE LA U.R.S.S.

A Ucrània ha començat la temporada de la pesca.

Han estat ja lliurats cinquanta cinc mil quintars de peix.

★

A Rostov-del-Don ha començat la construcció d'una fàbrica de barrats i una altra de sabates.

★

Al districte de Dedovitsi, un dels més devastats de la regió de Pskov, hi col·loca ha reconstruit habitacions per als professors. Aquesta iniciativa ha estat represa pels altres colcozos del districte.

LANDES — Ple departamental del P.S.U. de C.
Intervencio del company Alfred ISIDRE

El proppossat dimmenge dia 6 d'octubre tingué lloc a Laboubayre el Plè departamental de militants del nostre Partit.

Presidí el company Sans, responsable política del departament, i a la presidència es trobaven, entre altres, el camarada López, del Comité departamental del P.C. d'Espanya, Cardó, del Comité departamental de les J.S.U. i el company Isidre, delegat del C.C.

El company Sans, responsable política del departament, vu intervenir per a fer une exposició detallada de la situció del Partit als Landes. Explicà com les characteristiques del departament dificulten el treball polític i les tasques a realitzar. No obstant, però, el desenvolupament progressiu del Partit era evident. Remarca la necessitat d'unir-se estretament al Partit germa, el P.C. d'Espanya, condició essencial per a fer un treball pràctic i eficient. Senyalà les falles encara existents i remarcà la necessitat d'un treball de masses més profund entre tots el catalans i fer-los conèixer la nostra línia política.

Analitzant la campanya d'ajut al país es felicità dels exits obtinguts en l'aspecte econòmic i posà de relleu l'esperit de sacrifici i d'abnegació de la majoria dels militants, prova palesa de l'estima que senten pel Partit i destacà l'activitat dels Grups d'Ichoux, Solférino i Castelnau.

El company Sans, en acabar, saludà la Direcció del Partit i demanà a a tots els assistents de continuar i superar les tasques realitzades.

Seguidament va intervenir per la discussió de l'informe presentat per la Direcció, els companys Pinós, de Lipostbey ; Gaspar i Puig, d'Ichoux; Maurique, de Mont de Marsan ; Ernest i Francesc, Castillo, de Laboubayre ; Corta, de Pontenx les Forges ; Huegel, de Soro, Lloreta, de Solférino i Cortés, de Sabres. Totes les intervencions palesaren un ferm entusiasme i decisió en el compliment de les tasques que el Partit té planejades i assenyalà les debilitats produïdes aixi com els exits obtinguts en cada Grup.

Els representants del P.C. d'Espanya i de les J.S.U. adreçaren uns mots de salutació per a posar de relieu els llaços fraternals que es uneixen al nostre Partit.

Tot seguit feu us de la paraula el company Isidre, delegat del Comité Central.

Després de constatar la situació del Partit al departament i de remarcar les falles que en els últims mesos s'havien produït, posà de relleu el milloament obtingut gràcies a la tenacitat i constància de tots els militants.

Alfred Isidre feu una exposició detallada de la situació internacional i condemnà la política dels que volen crear la confusió i la desorientació entre les masses.

Contra la política de la divisió i del compromís, demostrà que la sola solució clara i honrada que pot donar-se a les aspiracions democràtiques dels nostre poble és la d'una República progressiva. Partit de les maniobres dels elements capitulators a sou de l'imperialisme internacional que pretén fer de la nostra Pàtria una segona Grecia, i va disfer d'una manera clara i precisa tots els arguments d'aquells que pretenen que el nostre poble no lluita i que cal acabar « signi com signi ». La unitat de combat de tots els antifranquistes — va dir —, serà la garantia que aquestes maniobres fracassaran.

Posà en guardia tots els militants sobre les activitats dels elements provocadors, agents de Franco que pretenen sembrar la discòrdia i el desànim, per la qual cosa posà alguns exemples de la forma com treballen aquests provocadors. Féu una crida a tots els militants sobre la necessitat d'extremar la vigilància en tots els aspectes, i d'emmerar totes les energies per a arribar a la unitat combatent, puix que aquesta és la més ferma garantia de la nostra victòria republicana i democràtica.

Remarca la necessitat de superar l'aspecte capacitació dels militants

Assenyalà la gran importància que té per al nostre Partit la capacitació política de tots els companys.

Acabà insistint sobre la necessitat de la vigilància política, sobretot en un departament fronterer com és el de Landes i manifestà que el Comité Central estava a llur disposició per a ajudar-los i esclarir-los tots els problemes que es puguin presentar.

Una llarga ovació saludà la darrera paraules dels company Isidre.

Després que el company Isidre feu alguns aclariments a preguntes fetes per diversos militants, el Comité Departamental proposà les seguents.

Resolucions

Els militants del departament es comprometen a subsanar les febleses que s'han observat en el treball polític.

Treballar amb entusiasme per a arribar a la unitat d'acció amb les altres forces antifranquistes.

Intensificar la difusió de *Lluita* i de *Quaderns del Comunisme* així com les campanyes d'ajut al país i a *Lluita*.

Capacitar-se cada dia més per a augmentar la força política del Partit.

Remarcà una salutació cordial al camarada Joan Comorera.

La por a la democràcia

(Ve de la pàg. 1)

Avui, és curiós constatar, com la gent dels pobles, és a dir del dret democràtic més reaccionària són, precisament, els que fan més dèmagògia « democràtica ». I els que tilling les democràcies els veritables i autèntics demòcrates.

Aquesta epidèmia « democràtica », en France i el seu règim s'anomenem, també « demòcrates organics » — ens recorda l'epidèmia del « socialisme » enarborat demagògicament pels Deat i altres feixistes durant el temps de Hitler i de Mussolini. Llavors aquells feixistes es reclamaven del « socialisme ». Avui els reaccionaris, les desferes del nazi-feixisme es reclamen de la « democràcia occidental ».

La interpretació de la democràcia pels dirigents britànics és de les més reaccionàries. No poden fer, en el fons, altrament. Un dirigent britànic, signi conservador o laborista, abans que tot, al·lenya els fets ho demostren així, es britànic, és imperialista. I nosaltres creiem que és impossible conjugar el concepte d'imperialisme — expressió dels pobles amb el de democràcia.

Què volem avui, per exemple ?

En nom de la « democràcia tal com l'entenen els anglesos » s'ajuden les bandes monàrquiques-feixistes de Tsaldaris per tal de poder esclafar el moviment patriòtic grec que malda per a establir un règim de llibertat, de progrés i de democràcia. S'ajuda els reaccionaris italians i s'encoratja el renaixement del feixisme en aquell país on votar, a la Conferència de París, contra la proposició democràtica per tal d'impedir la reconstitució de les organitzacions feixistes. Es nota de fam els treballadors de les Indies i se'ls assassina en els mateixos carrers de Calcuta.

Al contrari, en nom d'aquesta « democràcia tal com l'entenen els anglesos » es vol impedir el desenvolupament progressiu de les joves democràcies que han sorgit després de la darrera guerra a l'Europa.

En nom d'aquesta *democràcia tal com l'entenen els anglesos* — per a millor precisar caldria dir *tal com l'entenen* Attlee, Bevin i altres dirigents laborista — s'ajuda democràcia es realitzi, es mostren indulgents amb Alemanya la responsabilitat de la qual, en la darrera gran guerra mundial, ningú no pot negar i que ha estat culpable de la mort de més de cinc aviadors nord-americans.

I en

Lluita
Òrgan del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SALVEM ELS NOSTRES GERMANS torturats pels falangistes !

CONSTRUEIXEN POC I ENCARA CAU

Llegim al *Diario de Barcelona*, correspondent al primer d'octubre :

Alrededor de las once de anoche se vinieron abajo dos de los pisos de un inmueble en construcción, sito en la calle de Teodoro Llorente (Guinardó), próximo al Mercadillo. La finca, que consta de tres pisos, está situada frente a la casa número 18.

Heus ací una prova més d'on porta l'estraperlisme, tan estés en la construcció de cases com en tots els aspectes de la vida econòmica i social del règim franquista emparador de totes les combinacions brutes.

Els contractistes afiliats a la Falange o que estan bé amb ella a base d'untar les rodes de l'aparell del qual viuen i s'engreixen els jerarques fan mans i mànigues de les ordenances municipals, s'estalvien les inspeccions dels arquitectes de l'Ajuntament, posen materials que no valen res, no fan a pedes fonaments per tal d'estalviar-se diners i, com que es tracta de cases per a pobres, munton edificis que només amb una llauda cauen com castells de cartes, com ha estat ara el cas de la casa del Guinardó.

En una època en què Barcelona té encara tantes destruccions produïdes per l'aviació franquista i italo-alemanya, en un temps en el qual la classe obrera viu com les bèsties en pisos miserables i insuficients, la Falange ha de donar-nos de temps en temps notícies com la de la casa que cau perquè només l'aguanta la cobdícia i el robatori que constituïxen els trets més característics del règim que s'aguanta gràcies a uns fonaments tan poc profunds com els de la casa del Guinardó que ara ens dóna motiu de denunciar un altre cop els escàndols que ofereix, empara i imposa la Falange.

El franquisme i la despoblació rural

Tot Catalunya va a passar gana a Barcelona

Josep Pla deia fa poca dies en una de les seves cròniques al Diario de Barcelona, *titulada* El tema de nuestro tiempo :

« La gente se va de los pueblos y se va cada día más y en mayor cantidad. Antes se marchaban, solamente, los pobres de solemnidad, las personas que por una razón o por otra consideraban que la gran ciudad les ofrecía un campo de trabajo que en el pueblo estaba cerrado. Ahora, se ha formado un plantel de nuevos ricos de una maturación, un sabor, un color considerable. Estoy emigrant de los pueblos a la ciudad. Emigran sencillamente las familias que forman parte de la burguesía arruinada por los cambios y los sobresaltos de la época, por su trituración implacable.

No són els factors imponderables, sinó la Falange, la repressió franquista, l'expoliació que tritura aquestes famílies. En la resultant del capgirell econòmic que ha provocat el falangisme, l'home en el sentit de millorar les condicions de vida del pais, ens hi en el sentit que amb a Espanya hi ha molts més pobres que abans del 18 de juliol del 1936.

*Josep Pla tot i reconeixent l'existència d'una petita burgesia que es « la ciutat per tal de millorar aquelles